

Pred novo mašo.

daj pa boš pel novo mašo, letos ali drugo leto?“ izpraševali so Kosov boter Zajčevega Pavla.

„Letos, letos!“

„Čast Bogu! No, potem te bo pa že treba vikati. Veš, prej te pa ne bom, pa saj sem te držal pri sv. krstu.“

Veselo je bilo vse te novice. V prvi vrsti seveda starši in svojci. Precej se je pričelo pri Zajčevih pospravljanje in snaženje. Vse, vse: hiša in deloma tudi druga poslopja so se prenovila.

Poleti je bil pa res Pavel posvečen v mašnika. Prišel je domov, tako mil, tako lep kakor sam angel iz nebes. In razprostiral je roke nad svojci in rojaki in blagoslavljal jih je.

Približal se je slavnostni dan nove maše. To se je pa tudi poznalo pri Zajčevih. Kar čez noč je vzrastel cel gozdič vitkih mlajev, ozaljšanih z raznobojnimi zastavicami, opletenih z venci iz zelenine in pestrimi cveticami; vse je migljalo, vse se svetilo. Mala triletna sestra, družica novomašnikova, Lenica, je kar od veselja poskakovala in tleskala z rokama.

Obstane. Nekaj jo je zmotilo v nedolžnem veselju — ugledala je črnega murčeta.

„O ti revež ti!“ vzdihne, „vse je tako lepo, vse belo, vse osnaženo, ti pa tak!“

„Me vse štiri: jaz, Milka, Julka in Anica imamo za jutri lepa belorožasta krilca, ti pa tako črn. Murče, kar z menoj pojdi, da te osnažim in umijem. Bel in lep moraš biti jutri, ko bo pel naš Pavle novo mašo.“

Gori za vratom ga je prijela za dlako in kožo — ne baš prav rahlo — in vlekla ga notri v vežo. No, prav rad ni šel, vendar se ni bogve kako branil.

„Tu čakaj! dokler vsega ne znosim skupaj.“

In čakal je stari murče. Lenica pa je prinesla — pa kaj pravim prinesla, privlekla in pridrsala velik stol. Da se ji je pri tem odvezal trakec pri čevljih, nò to

ni bilo nič hudega. Malo pomahala je z nožico in bila je bosa. Poleti bos biti, to je pa ravno prijetno.

Voda, milo, goba, tudi to se je počasi spravilo skupaj. „Glavnika bo tudi treba, da ga počešem kosmatinca, ko ga dobro umijem.“

Ravno dobro se spravi na delo in z gobo umiva gobec pohlevnemu murčetu, kar stopijo iz sobice mati praznično oblečeni. K sv. spovedi so se bili namenili, da bodo jutri prejeli Zveličarja iz rok svojega otroka — novomašnika.

„Kaj pa ti je, ti dete neumno? Kaj pa počneš z mrcino pasjo, grdo?“

„Mama, umila ga bom, da ne bo jutri tako grdo črn in zmršen, ampak lepo bel in počesan. Saj bodele tudi vi nas umili in počesali, predno pojdemo v cerkev.“

„Beži, beži, česa se spomniš; kedaj si videla, da bi kdo črnega psa belo umil — prazno delo. — Poberi se, grdoba!“ poceptajo mati in murče stisne rep med noge pa se prihuljeno pobere iz veže.

Na spoved so mislili Zajčeva mati, ko so polagoma stopali proti domači cerkvi. V te misli so se pa vrvale zopet druge. „Česa se ne zmisli otrok“, takisto so zamrmrali, — „brezvspešen trud!“ Zopet so se zmislili na sina Pavleta. „No, mnogo sem skrbela, mnogo štedila, mnogo molila, čast Bogu, ni bilo zaman, ni bil prazen trud. Lenica, to dete! Naj bo to njeno današnje prazno delo prvo in — zadnje!“

Ferdinand Gregorec.

Mak ob žetvi.

Solnce vroče pripeljalo
K nam poletje v vas je,
Že ponosno v polju ziblje
Se rumeno klasje.

Tu je žetev, dan plačila —
Mak gizdavi, kje si?
Le glavico prekošato
K zemljici povesi!

Prej žarel na njivi plodni
V rdečem si sijaju,
Zdaj so vroči, resni časi,
S slavo si pri kraju.

Daj, kar si prigospodaril!
Ali mak se skriva
In poveša prazno glavo,
Ko ga kara njiva.

Tatjan.

